

DOMSSÖNDAGEN

DOMINICA ULTIMA

Evangelium Matt 25: 31- 46. Predikan G Edwardsson, S:t Johannes församling (ELBK)

I dag håller vi den sista söndagen i detta kyrkoår, Dominica ultima, den yttersta söndagen, Domssöndagen. Texterna för denna dag stannar inför livets slut och inför världens och hela skapelsens slut. De berättar för oss hur det då ska vara: Att det inte blir såsom många tror en triumf av mänsklig rättvisa, utan i stället ett fullständigt och förkrossande nederlag för allt vad människors tankar, ord och gärningar heter, men ett fullständigt uppenbarande av den gudomliga rättvisan. Det är sannolikt inte vad man i många kyrkor utropat denna söndag till. Där talar man bara om solidaritet och rättvisa i världen. Här handlar det i stället om den Allvetande och Allsmäktige Gudens rättvisa. Den gudomliga rättvisan. Och det är något helt annat.

Den dagen ska vara en rannsakens och domens dag, och ingenting ska utelämnas. Allt ska hamna i det gudomliga ljusets avslöjande sken.

Här kommer inte att finnas någon frivillighet, så att den som vill får vara med, utan här gäller att alla, var och en ska träda fram inför Guds domstol. Och ingen människa ska kunna undandra sig detta.

Det är alltså inför detta perspektiv vi alla står. Och det är också härom som Jesus på många ställen i evangelierna undervisar oss. Han säger att den dagen som ska komma som en tjuv. Man ska inte kunna räkna ut den, varken kunna säga att den kommer i morgon eller att den dröjer. Därför manar han oss att vaka och vara beredda, *"ty i en stund ni inte väntar det, ska Människosonen komma."*

Jesus visar också i dagens stora text om hur den dagen och den domen skall vara. Han gör det med en liknelse. Jesus skilde sig radikalt från de samtida judiska rabbinerna och skriftlärde. Inte minst därigenom att han förkunnade Guds stränga fordran utan inskränkning och likaledes Guds ofattbara nåd och barmhärtighet utan några som helst förbehåll.

Också i denna liknelse träder detta fram med all tydlighet. Först därigenom att han säger: Att när han kommer skall han skilja mellan människorna, såsom herden skiljer fåren från getterna. Och fåren ska han ställa på sin högra sida och getterna på den vänstra.

Att en herde vid kvällens slut vid fällan skiljer mellan får och getter, var inget konstigt. Det kände varje människa till. Men att han säger, att precis så ska Människosonen skilja mellan människor, och att det bara ska finnas två kategorier. Antingen de som blir ställda på den högra sidan eller de som får stå på den vänstra sidan. Antingen god eller ond.

När de skriftlärde och fariséerna spekulerade om det stundande domen, då hade de kommit fram till att den Högste Domaren måste skilja på tre klasser: De som var verkligen onda och de som var verkligen goda och de som var mitt emellan, varken fullkomligt onda eller goda. Den uppdelningen känner vi igen. Det är så vi ofta ser det. Det finns mycket få som är verkligen och innerligt goda. Likadant är det med dem som är verkligen onda, det är en liten grupp. Men det stora flertalet är så att säga mitt emellan. Och här tänkte sig fariséerna att den Högste Domaren, att mot dem som var mitt emellan, skulle han förfara med mildhet. Något annat kunde man inte tänka sig, så stor som den gruppen måste tänkas vara.

Jesus gör inte så...

Han delar inte in människorna i tre grupper utan bara två. Antingen det ena eller det andra.

Antingen hör de till de goda eller bland de onda. De som inte är goda, de är onda. Antingen evigt liv eller evigt straff.

Det är något också för oss att tänka på. Vi vill ju gärna också tänka efter de förnuftiga tankegångarna. Men Jesus visar att det inte finns någon sådan väg att vinna frälsning på. Antingen kommer vi att höra till dem som står på den högra sidan eller så på den vänstra.

Det finns inget mitt emellan, inget halvhjärtat och oavgjort. Det skärper situationen för oss här i dag. Och jag måste tänka efter: Vart hamnar jag? Vad blir slutet för mig?

Det som nu är ännu mer frapperande i denna liknelse det är hur denna dom går till. Människorna som lyssnade till Jesus, de väntade att han skulle lyfta fram alla de ogärningar som människor begått och begår. Här skulle man nu höra att den och den har gjort det och det, bedrägeri, hor, avund, lögn etc, alltsammans skulle nu lyftas fram i ljuset. Och på motsvarande sätt skulle också ske med de goda gärningarna av godhet och trohet, att man hållit sabbaten och undvikit det som Gud hade förbjudit. Allt det skulle lyftas fram och med rätta få sin berömmelse.

Jesus gör inte så...

Han ställer varje gärning han pekar på i relation honom själv. Till Människosonen: *"Vadhelst ni har gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig"* Allt handlar om relationen till honom. Det var en överraskande sanning. Allt går därför ut på hur vi tar emot hans goda evangelium och hur vi tillämpar det.

Tittar vi lite mer noga på texten ser vi, att allesammans av de gärningar Jesus nämner, de är barmhärtighetens gärningar emot vår nästa. Och genom att tjäna vår medmänniska, de minsta bröderna, tjänar man Kristus. Varför lägger Jesus sådant tryck på denna sak? Varför blir just detta utslagsgivande? Det kunde ju vart så mycket annan gärning? Vi ser i evangelierna att Jesus på många ställen och i många liknelser inskräper, att den kärlek och barmhärtighet vi får av Gud genom Kristus, och som i sig är ofattbar, den ger han för att vi ska vara barmhärtiga. Den dagliga omsorg han ger oss, den ger han för att vi också slösa med vår omsorg. Han förlåter för att också vi ska förlåta.

Det som åhörarna sannolikt höll för små och oväsentliga gärningar, det visade sig vara de allra viktigaste. Och ännu märkligare är, att de som ställs på den högra sidan är de som inte vet av eller känner till några sådana gärningar som de gjort mot Kristus. Och att den frälsning de får, är en frälsning av ren nåd.

I liknelsen om den obarmhärtige tjänaren, säger konungen: *"Hela skulden efterskänkte jag dig, eftersom du bad mig, Borde inte du ha förbarmat mig över din tjänare som jag förbarmade mig över dig?"*

Jesus gör så...

Allt detta visar att vad det kommer an på. Det är inte gärningen som frälser, utan tron på Herren Jesus Kristus och hans försoning. Just att ta emot denna nåd och barmhärtighet och att lita på den och låta just denna nåd styra mitt liv i världen och bland mina medmänniskor.

Och detta är nu svaret på den frågan som vi ställde: Var hamnar jag? Hur ska jag bli frälst? Hur ska det gå mig på den yttersta dagen? Det är samma fråga som lärjungarna ställde till Jesus och då sa han: *"För människor är det omöjligt, men inte för Gud, ty för Gud är allting möjligt"* Eller som fångvaktaren i Filippi som i sin förtvivlan ämnade begå självmord. *"Herrar, vad ska jag göra för att bli frälst?"* – Då svarade Paulus och Silas: *"Tro på Herren Jesus, så blir du med ditt hus frälst"*.

Allt detta vittnar om att vår räddning och frälsning just är Jesus själv, han som är *"Vägen, Sanningen och Livet"* (Joh 14:6). Han räddar genom sin död på korset, sin försoningsdöd, och det från alla synder. Just det, alla dina synder är förlåtna av och genom Jesus Kristus. Hela denna hans gärning har sikte på den yttersta dagen, det förstår vi när han säger:

"Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått från döden till livet." (Joh 5: 24f)

Hörde du? "...kommer inte under någon dom..."!!!

Ja så märkligt är det att tro och förtrösta på Jesus Kristus, och en sådan Frälsare är han!

Ja, Salig är den som börer Guds Ord / Och vet att dess salighet gömma / För honom blir nåden i evigt spord / Då Herren all världen skall döma. / Du, Helige Ande, mig mana och lär / Att söka av hjärtat det ovan till är / Och aldrig min Frälsare glömma. Amen!